Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 20 мај 2016 22:25

Неке, наизглед, дубоке ране брзо и лако зацеле, а неке, једва приметне, с протоком времена боле све више. Кроз пар дана (21. маја) напуниће се деценија од црногорског референдума, на којем је, са тесном и сумњивом већином од 0,5 одсто и око две хиљаде гласова, изгласана независна Црна Гора и после скоро деведесет година престала да постоји заједничка држава са Србијом.

Тамошња опозиција никада није прихватила резултат референдума и аргументовано је указивала на бројне примере злоупотребе, притиска и фалсификовања воље грађана, а неки елементи те манипулације остали су документовани на више од хиљаду страница „Бијеле књиге“ коју је издао покрет за очување заједничке државе. Али су те наводе и доказе брзо прекрили политички снегови, рузмарин и шаш.

Право гласа на референдуму није било дозвољено хиљадама држављана Црне Горе, који су имали пребивалиште у Србији, док су, с друге стране, масовно гласале присталице суверенистичке опције из дијаспоре, које су пристизале чартер летовима и организованим конвојима из Швајцарске и са Косова.

На референдуму је, по сопственом признању, иако на то није имао право, гласао и косовски нарко-бос Насер Кељменди, који се чак хвалио да је на референдум организовано довео неколико аутобуса пуних његових сународника како би гласали за црногорску независност.

Остало је забележено да општине са убедљиво највећом подршком независној Црној Гори нису биле ни Подгорица, ни Никшић, ни Цетиње, већ бошњачко Рожаје са 91,33 одсто за, (а ту је био и Плав са 78,92 одсто), као и албански Улцињ са импресивних 88,5 одсто гласова у прилог независности.

Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 20 мај 2016 22:25

[redacted]

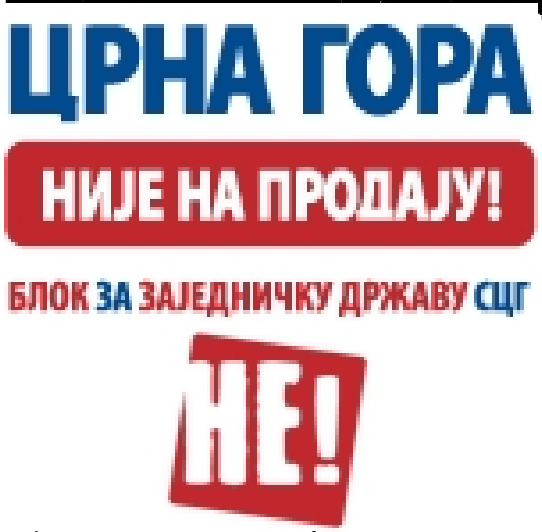

[redacted]

Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 20 мај 2016 22:25

[redacted]